

G
A
L
E
B

št. 8
72-73

GALEB MLADINSKA REVIJA

LETNIK XIX
ŠTEVILKA 8
MAJ 1973

Vsebina

Danilo Gorinšek: Ob sklepu	177
Vojan Arhar: Počitnice	177
Vojan Arhar: Zapiski veselega vrabčka	178
Nova platnica GALEBA	179
Slavo Štine: Mlada Zora	185
Angelo Cerkvenik: Tarzan in njegov varovanček	186
Danilo Gorinšek: O kresi	188
Danilo Gorinšek: Polžja dirka	188
Fran Roš: Mokre desetice	189
Ludovika Kalan: Mak in plavica	189
Ksenija Prunkova: Škorčki so norčki	190
Črtomir Šinkovec: Spor v nozdu	190
Tina Lazar - Nagode: Petelinčka	191
Kajetan Kovič: Banane	192
Ludovika Kalan: Svidenje	193
Miro P.: Kolibriji	194
Vojan Arhar: Zvezde velikanke	194
Neža Maurer: Metuljček	195
Miro P.: Ali veš, da...	195
Stana Vinšek: Povest o kresnicah	196
Črtomir Šinkovec: Morski konjiček	196
Transportna letala bodočnosti	197
Tone Bagatelj: Komar bahač	198
Črtomir Šinkovec: Hrček	198
Danilo Gorinšek: Kvakec	199
Ludovika Kalan: Morje poje	200
Fran Roš: Janko in Branko	200
Tone Pavček: Osel	201
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Škrjanček	201
Vlado Firm: Krt	202
Meta Rainer: Maja	203
Šolarji pišejo	203

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:
Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:
Lojze Abram

Odgovorni urednik:
Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34

Tiska:
Graphart, Trst

Naslovna stran:
Marko Ternovec

2. razred
osn. šole v Rojanu

Posamezna številka:
150 lir

Letna naročnina:
1.200 lir

Danilo Gorinšek

Ilustr. Leon Koporc

OB SKLEPU

Zbogom, zadnji šolski dan!
Pohitimo zdaj na plan,
vsi poletja se navžijmo,
v kolo radostni stopimo!

Rajajmo zdaj prek livad,
prek zelenih, cvetnih trat,
režimo valove morske,
vzpnimo se v višave gorske!

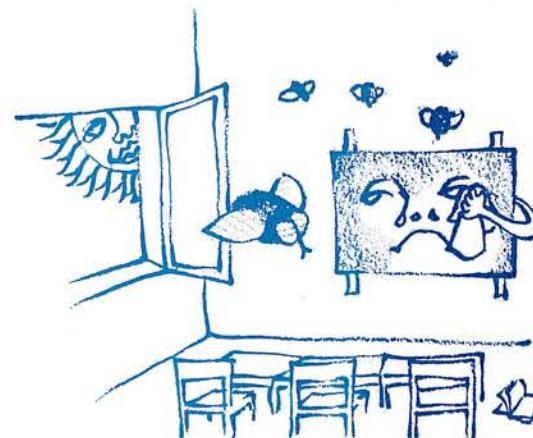
Ko nas sonce prežari,
polni novih smo moći
pa se v šoli spet zberimo,
da se še kaj naučimo!

Vojan Arhar

Ilustr. Magda Tavčar

Počitnice

Šole je že zdavnaj konec,
truden dremlje šolski zvonec,
stenska ura se ne gane,
prazne šolske so sobane.

Črna tabla tarna, stoka,
goba se za tablo joka,
razmetana bela kreda
sama po klopeh poseda.

Proč je zlat otroški smeh,
prah polega po koteh,
tiho brunda mušji roj:
»Šla je šola že v pokoj!«

Zapiski veselega vrabčka

Nenavadna šolska ura

Rad imam vse, kar je smešno. In kaj je bolj smešnega kot ptič golič? Jé in spi. Drugega ne zna. Tako je neveden, da ne loči tovarniškega dimnika od zvonika. Poleg tega nenehno kaj sprašuje, na primer, zakaj je sonce rumeno, če so oblaki tudi ptiči, kje so doma muhe in podobno.

Takšen je tudi sosedin debelušni sinček Vrabko. Kadar njegova mama odleti na trg, vedno malce popazim nanj. Tudi zdajle ždim pri njem že od ranega jutra. Ko je dobil zgodnji obrok hrane, je zaspal kot ubit. Zdaj bo vlekel dreto najmanj dve uri.

Koj boste doumeli, da mi je

$3 \times 8 =$	$5 \times 8 + ? = 42$
$6 \times 7 =$	$4 \times 4 + ? = 24$
$9 \times 9 =$	$6 \times 7 - ? = 36$
$4 \times 6 =$	$5 \times 5 - ? = 21$
	$2 \times 9 + ? = 27$

kmalu postal strašansko dolgčas. Zato sem malega skrbno pokril in se šel razgledovat po bližnji okolici. Morda bom le doživel kaj novega.

V pritličju šole so bila odprta vsa okna nekega razreda. Za mizo je sedela učiteljica, v klopeh pa dečki in deklice. Učiteljica je bila bržčas precej stroga, kajti v razredu je vladala mrtvaška tišina. Črna tabla pa je bila po dolgem in počez popisana s težkimi računi, ki so jih otroci z veliko vnemo prepisovali v svoje zvezke.

Zares so se mi zasmilili. Tako krasen majski dan, oni pa kot v ujetništvu! Nobenega tekanja, nobenega smeha. Le kdaj pa kdaj je temu ali onemu otroku v očeh zablrel nagajiv plamenček, ki je žal takoj spet ugasnil. Grozno!

Naenkrat mi je nekaj reklo: »Pomagaj jim! Pomagaj za vso ceno!« Ta notranji klic je bil tako močan, da sem začel na vso moč tuhtati, kaj naj ukrenem. V hipu sem se domislil. Zletel sem v razred, skočil na vrh table in se začel objestno prekopicevati ter kar se da visoko čivkati.

Škoda, ker vas ni bilo zraven! V razredu je zašumelo kot v panju. Resnega dela je bilo seveda pri priči konec. Grobno tišino je prelomil tako glasen smeh petindvajsetih otrok, da je odmevalo po vsej šoli.

Toda učiteljica se ni dala ugmati. Z odločnim glasom je ukazala, naj me takoj prepodijo iz razre-

da. Reva seveda ni mogla vedeti, da sem letalec prvega razreda. Zato sem se kljub kriljenju neštetih rok objestno spreletaval po vsem razredu in se nadvse spretno izmikal svinčnikom in radirkam, ki so jih otroci med huronskim vpitjem začeli metati za menoj. Nekdo je vrgel celo črnilnik. Namesto mene je zadel stensko sliko, ki je prikazovala žanjice na polju. Ker se je črnilo razlilo, jih je že čez nekaj trenutkov zagrnila neprodirna tema.

To pa je bilo za učiteljico preveč. Jezna je pograbila šolsko gobo in jo z vso močjo zalučala proti vratom, kjer sem se prav tedaj nagajivo sprehajal po kljuki. Tisti hip so se vrata odprla. Vstopil je tovariš ravnatelj, ki je prišel ves nejevoljen pogledat, čemu takšen hrup. Namesto običajnega vljudnega pozdrava je dobil v glavo mokro gobo. Učiteljica se je svojega dejanja tako ustrašila, da se je kar sesedla.

Kaj se je zgodilo potem, mi ni znano, ker sem jo še pravočasno odkuril. Vem le to, da je bil v razredu takšen nered, kakršnega ta šola še ni doživila.

Ves zasopel sem se vrnil k Vrabku. Ta je še vedno spokojno spal. Oddahnil sem si. Kmalu nato je priletela tudi njegova mama. Pohvalila me je, ker sem njenega sinka tako vestno varoval, in me nagradila z veliko rozino. Zagutil sem, kako zardevam. No, zdajle je pa res nisem zaslužil!

Konec dober, vse dobro

Sindikat poljskih vrabcev je poslal Sindikatu mestnih vrabcev prijazno pismo, s katerim nas je povabil na nedeljsko zakusko v naravi.

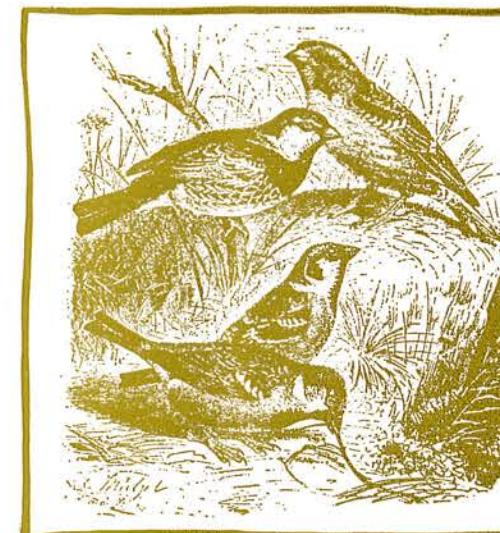
Ljubeznično vabilo smo mestni vrabci sprejeli z velikim veseljem, saj nas v mestu nenehno obdajajo avtomobilski trušč, ulični prah in tovarniški dim. Poleg tega smo vedeli, da je proso že zrelo. Ta žitarica pa je za vrabce to, kar je za otroke kipnik ali sladka smetana. Zato smo s predmestnega zbiralnika v zgodnjih nedeljskih popoldanskih urah v več velikih jatah odleteli na deželo.

Poljski vrabci so nas sprejeli s silnim navdušenjem. Najprej je

domači pevski zbor »Zlati kljun« na vse grlo odčivkal po vsem svetu znano himno:

Sonce sije.
Čiv! Čiv! Čiv!
Vrabček skače
sredi njiv.
Hopa! Hopa!
Hopsasa!
Polne njive
so prosa!

Nato je slavnostni govornik v nabreklem slogu opisal nastanek in dosedanji razvoj našega medsebojnega prijateljstva. Ob zaključku govora nas je pozval, naj mu sledimo, ter nam zaželet obilo prijetne zabave.

VABILO!
VSI
VRABCİ
VABLJENI

Odgovorilo mu je oglušujoče čivkanje. S tem se je začel veselični del nedeljskega sporeda. Po mešani med seboj smo se gostje in domačini raztepli po velikih njivah, polnih najboljšega prosa. Začeli smo ga zobati s takšno slastjo, kot bi že teden dni ne našli ničesar za v kljun. Kmalu sem začutil, da imam trebuh kot boben.

Proti koncu gostije je bila šaljiva tekma za naslov letošnjega prvaka v cefranju poljskega strašila. Prijavilo se je enajst tekmovalcev. Med njimi sem bil seveda tudi jaz. Povedali so nam, da bo zmagovalec tisti, ki bo v določenem času iz tatrmanove obleke nacefral največ krpic.

Žreb mi je določil zadnjo številko. To mi je zelo koristilo. Ker

sem nastopil zadnji, sem se lahko temeljito seznanil z odlikami in pomanjkljivostmi tekmovalcev predhodnikov in si na ta način nabral dragocene izkušnje.

Ko je prišla vrsta name, sem že bil temeljito pripravljen. Ravnal sem po točno izdelanem načrtu. Najprej sem strokovnjaško ugotovil, kje tečejo v tatrmanovem rokavu skriti šivi, potem pa sem ga z enim samim močnim zamahom kljuna v hipu popolnoma razparal. Rrrrrsk! Tako sem brez večjih težav ter zamude prišel do mehkejše podlage in se s tako ihto lotil cefranja, da so krpice blaga kar frčale.

Spremljalo me je spodbujajoče čivkanje številnih navijačev. Zadradi nihovega rastočega razburjenja sem začel upati, da se bom

dobro odrezal. Kako sem se šele začudil, ko so mi po končanem tekmovanju povedali, da sem daleč najboljši. Tekmovalna komisija je naštela nič manj kot devetin-

devetdeset krpic. Torej kar štirindvajset krpic več. Bravo!

Temu primerna je bila tudi nagrada. Pomislite: pol meseca brezplačnega bivanja na sončni deže-

li! Za bivanje so mi dodelili zavetn kotiček v najvišjem nadstropju velikega kozolca. Od tu je prekrasen razgled na valujoča žitna polja, srebrni potok, gozdove in celo na zasnežene gore v dajavi.

Tudi razigrane družbe mi ne manjka. Zato ne bom nekaj časa nič pisal. Prava reč! Saj se kmalu vrnem.

Do tedaj pa — na svidenje!
Čiv!

Vaš vdani

Ljubao Pozen - Šivči

Ietalec I. razreda

(KONEC)

Nova platnica »GALEBA«

Kot je bilo pričakovati, je tudi leto nagradni natečaj za osnutek platnice GALEBA izredno uspel. Uredništvo je dobilo 62 osnutkov, pri čemer mora poudariti, da so bili tokrat najbolj pridni učenci in učenke osnovne šole na Katinari, ki so jih poslali kar 17.

Delo komisije seveda ni bilo lahko. Treba je bilo pregledati in oceniti vse osnutke, če so primerni za platnico jubilejnega 20.letnika GALEBA, če odgovarjajo otroškemu izražanju in če so barvno najbolj primerni. Med vsemi poslanimi osnuteki je komisija izbrala izdelek, ki ga je poslala

ALENKA DOBRILA
učenka 2. razreda osnovne šole v RICMANIJIH

Zmagovalka natečaja dobi lepo zbirko slovenskih mladinskih knjig, njena risba pa bo v prihodnjem letniku krasila platnico GALEBA.

Za uspeh nagradnega natečaja za

osnutek platnice se Uredništvo Revije toplo zahvaljuje požrtvovalnim šolarjem, ki so se potrudili ter poslali svoje izdelke, ter zlasti učiteljstvu, ki je znalo pri svojih učencih vzbuditi zanimanje za natečaj.

Slavo Štine

MLADA ZORA

Zarja nova, nasmejana,
tam na vzhodu spet žari;
mlada Zora, vsa zaspana,
še globoko, sladko spi.
A gotovo nekaj sanja,
ker med spanjem govori...

In ko prvi žarki sonca
pozlatijo ji lase
in poljubijo oči,
konec sladkega je spanca,
mlada Zora se zbudi.
In prepeva kar brez konca
pesmi svoje, cele dni...

TARZAN in njegov varovanček

Ni ne skakal ne plezal po drevju, ni se lovil in igral z opicami, ni se bojeval s prazgozdnimi zvermi, ni prebival ne v pragozdu ne v kakšnem navadnem gozdu, ni bil ne podivjan človek ne razposajen šimpanz, pa so mu, kdo bi vedel zakaj, vzdeli ime: Tarzan. Bil je le pes, resda, ne navaden, bil je velik in močan šarplaninski ovčar. Prebival je v ljubljanskem predmestju, tam nekje, kjer se Ljubljansko barje le nerado umika požrešnemu, proti jugozahodu prodirajočemu mestu. Tarzan je imel varovančka, drobčkanega črnega španjelčka. Bila sta soseda, Tarzan je čuval obsežno Gromovo domačijo, Črni pa — tako je bilo spanječku ime — se je igral z otroki in se z njimi preganjal po prostornih sobanah Medenove vile in po vrtu ter dvorišču okrog hiše.

Vsi otroci daleč naokoli so poznali nenavadni, nekolikanj smešni pasji parček, ki se je skoraj vsak dan potikal po bližnji in daljni okolini. Otroci so jima zrekli: Pat in Patašon (*). Črni je bil, seve le, kadar je bil v Tarzanovi družbi, na moč samozavesten, saj se je dobro zavedal, da ga njegov veliki prijatelj zanesljivo ščiti. Črnemu se ni upal, kadar sta družno s Tarzanom pohajkovala, noben pes pokazati zob. Tudi mačke in napadalni mačkoni so, brž ko so zagledali Tarzana, skrili kremlje in povesili dolge repe. Vedeli so pač, da Tarzan ne pozna ša-

le. Tarzan je bil s prijatelji dober, z napadalci pa je enkrat za vselej vražje ostro obračunal. Nikogar ni mikalo, da bi se vdrugič seznanil z njegovimi čekani. Tako je Tarzan v bližnjem živalskem svetu uveljavil režim miroljubnega sožitja, v človeškem svetu pa še — ne.

Najstarejši Medenov otrok je bil osemletni Lukc. Ta je bil pravzaprav dober in plemenit deček, ki je imel Črnega nadvse rad, je pa pod vplivom malopridnega sosedovega osemletnika, Čukovega Janeza, kdaj pa kdaj podivjal.

Janez je skušal Lukcu dopovedati, da je Črni primeren in goden za dresuro. Prepričeval ga je, da bi ga lahko naučila vseh tistih umetnij, ki sta jih nedavno videla v nekem cirku. Psički, večinoma beli kodrasti foksterjerji, so uganjali čudovite umetnije jezdili so na konjih in celo na levih, skakali so drug čez druga in skozi goreče obroče, podili so kolesa, še mnogo več: glasno so seštevali in odštevali... Njihov dreser je z velikima številkama napisal na tablo: »2 in 3« in poklical ter rekel: »No, Jeri, koliko je dva in tri?« Kodrast učenček se je dvignil na zadnje noge, »pomislil« in »rekel«: »Hov, hov, hov, hov!« Pri priči je dobil plačilo: kocko sladkorja. Nato je dreser napisal na tablo: »6 manj 3«, poklical drugega ter ga vprašal: »No, Čuri, koliko je šest

manj tri?« Čuri je stopil na zadnje nožice, malce predolgo »premišljeval« in pokašljeval, naposled pa le znil: »Hov, hov, hov!« in strelovito urno šavsnil po ponujeni mu kocki sladkorja.

»Pomisli, Luke, zakaj ne bi tudi midva navadila tvojega Črnega takšnih in podobnih umetnij? Nemara bi ga lahko navadila še več — še množiti in deliti?« Tako je Janez nagovarjal Lukca, pozabil pa je, da ni niti on sam kdove kako več v množenju in deljenju, ni se zavedel, da bi Črnega prejkone napačno poučil. Luke se je dal prepričati. Velika dresura se je začela. Na vrtu Čukove vile. Bila je že pozna jesen. Hladno. Sonce pa je kar še prijetno grelo. Za Lukcem je pricapljal Črni. Janez je peljal tovariša in psa precej daleč v sadovnjak in se lotil »dresure«. Najprej naj bi Črni skočil skozi želen obroč. Črni ni razumel Janeza, ni doumel, kaj ta zahteva.

»Teslo pasje, skoči!« je zarežal nad psom. »Skoči!« je zarjul. Črni se je prestrašil. Preden se je dobro zavedel, je že dobil v zadnjico krepko brco. Janez ni vedel ali, verjetneje, ni hotel vedeti, da je moč pse uriti v raznih spretnostih ne z bičem, pač pa z ljubeznivo besedo, z dolgotrajnim in potrpežljivim prizadevanjem.

»Boš skočil ali ne?!« se je drl. »Daj, Luke, usekaj ga z bičem!«

Lukec je mahnil ubogo pasjo paro po hrbtnu. Črni je otožno zacvilil. Ni ga kdove kako zbolelo. Le žalosti je dal duška. Saj ni mogel razumeti, kako je mogoče, da ga je njegov Lukec tako neusmiljeno oplazil z bičem. Seveda ni bilo s skokom skozi obroč nič! Tedaj je Janez izdrl Lukcu iz rok bič in jel, rekši: »Cepec, saj ga samo božaš!«, neusmiljeno, rabeljsko udrihati po ubogi živali,

ki je začela glasno tuliti in jokati, klicati na pomoč. Bržkone je Črni zavestno klical na pomoč svojega velikega prijatelja. Gromova hiša ni stala daleč od Čukove vile, ne več kot kakšnih 300 korakov. Tarzan bi ne bil pes, če ne bi imel pasjih ušes, ki opravljo svojo službo, pravijo poznavalci, sedemdesetkrat uspešnej kot človeška ušesa. Tarzan je prisluhnjal in že je vedel, kdo ga kliče. Bliskovito je skočil k vrtnim vratom, se vzpel na zadnje noge, pritisnil s prednjo desno taco na kljuko, pritegnil z gobcem vrata k sebi, smuknil na cesto in jo strelovito ubral proti Čukovemu sadovnjaku, od koder so se razlegal klaci na pomoč. Janez je spet krvoločno zamahnjal, a udarec z bičem je obvisel v zraku... Tarzan je Janeza ne kdove kako prizanesljivo zgrabil za roko, pošteno zadrl čekane v malopridneževu desnico, skočil nanj in ga podrl na tla...

Lukec je zbežal in poklical na pomoč Čukove. Medtem sta jo Tarzan in Črni že pobrisala in se odpravila na potep in kopanje v bližnji potok. Črni, revež, se je še dolgo tresel po vsem životu. Tarzan ga je »tolažil« tako, da se je z njim premetaval in valjal po mehki barjanski travi.

Lukec, ki ni znal lagati, je pri Čukovih in tudi doma vse po pravici povedal. Soseda sta Tarzana pohvalila, oba dečka pa temeljito pograjala. Janeza celo tako, da so mu jih nekaj s šibo nasolili po debeli zadnjici. Janez se poslej ni upal srečati s Tarzonom, ker je ta, kadarkoli ga je zagledal, močno nasršil dlako, pokazal ostre bele čekane in zlovešče zarenčal.

Tako je Tarzan naposled, vsaj v svoji okolici, uveljavil režim miroljubnega sožitja tudi med živalmi in ljudmi.

Danilo Gorinšek:

Ilustr. Leon Koporc

OKRESI

O kresi, ko se dan obesi,
prenekatero letno noč
obletajo nas žarke lučke,
kot zlate očke iz mraka zroč.

Zdaj so kot iskrice predrobne,
ki se goreče razprše,
potem so spet kot svetle zvezde,
ki — snete z neba — k nam hite.

In še kot majcene so ptičke —
s seboj si lučke poneso,
ko se spreletajo po noči,
si razsvetljujejo temo.

O kresi, ko se dan obesi,
te lučke niso ptičice
ne zvezde, iskre ne goreče,
le drobne so — kresnicice!

Danilo Gorinšek

Ilustr. Bine Rogelj

Polžja dirka

Polža prosi fant: »Brž pridi,
lačen sem, se skozme vidi,
naj zajašem te in — hop!
z mano zdirjaj brž v galop!
Najprej do čebel — tam skleda
čaka naju, polna meda,
k veverici brž nato,
tam se lešniki dobò,
a naposled h kokodajci,
h kokodajci po dve jajci!«
Leze s fantom polž tri dni,
ne preleže pet pedi,
če tako naprej jo »cvreta«,
od gladu oba še — umreta...»

Fran Roš

MOKRE DESETICE (JELKIN SPIS)

Prvi razred sem izdelala z odličnim uspehom. Gospa učiteljica me je še posebej pohvalila. Potem nam je povedala, da nas v drugem razredu ne bo več učila. Preselila se bo v mesto.

Vsi otroci smo bili žalostni. Učiteljico smo imeli zelo radi. Potem nam je razdelila spričevala. V slovo nam je dala roko. Tedaj smo nekatere dekllice zajokale.

Vsa potrta sem prišla domov. Oče me je zagledal in se je začudil.

»Ti si pa jokala, Jelka!« je dejal.
»Najbrž imaš kakšno petico v spričevalu. Ali nisi izdelala prvega razreda, kaj?«

Brez besede sem mu izročila spričevalo. Hitro ga je pregledal, potem se je zasmejal:

»Saj imaš same odlične rede! Sa-

me desetice! In še mokre so te tvoje desetice! Ali si jih s solzami pomčila? Zakaj si vendar jokala?«

»Naša gospa učiteljica odide v mesto. Ne bo nas več učila...«

Spet so se mi ulile solze. Tedaj pa je pristopila še mama. Stisnila me je k sebi, me pobožala po glavi in rekla:

»Ne joči, Jelka! Dobila boš drugo učiteljico, ki bo gotovo tudi dobra z otroci. Saj to je sreča, da je na svetu mnogo dobrih učiteljic.«

Iz sole je prišel tudi Stanko. V spričevalu je imel več odličnih redov. Tudi v vedenju je bil odličen, pa čeprav je kriv, da so nas jeseni opikale tiste nesrečne ose. Moje mokre desetice pa je mama kar hitro posušila na vročem poletnem soncu.

Ludovika Kalan

Mak in plavica

Na polju sta rastla med žitom zorečim plavica in mak s pokrivalom rdečim. Bahal se je mak: »O, ponižna plavica, poglej me, kako plamenijo mi lica! Med klasjem rumenim veselo gostujem, med vsemi cveticami se odlikujem!« A z juga so črni oblaki prihruli, na polje so točo ledeno nasuli. Steptano je žito na njivi ležalo, od cvetov rdečih sledu ni ostalo. Spet v sonce je zrla molčeča plavica in zraven nje makova gola butica.

Ilustr. Božo Kos

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

ŠKORČKI SO NORČKI,
V ČEŠNJI ŠČEBEČEJO,
PEČKE DOL MEČEJO,
ZRAVEN POSNEMAO VSE:
SINICO: CIJ CIJ, CIJ,
ŠČINKAVCA: ČIČIRIČI, ČIČIFI,
VRABCA: ČIV, ČIV, ČIV,
ŽOLNO: TOK, TOK, TOK,
KOSA: ČAK, ČAK, ČAK,
ŽABO: REGA, REGA, REGA,
MAČKA, KI GODE: MRRNJAVA,
TU NEKAJ NI PRAV!

Črtomir Šinkovec

S P O R   V   G O Z D U

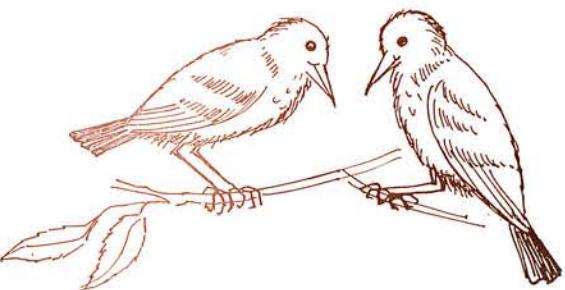
Nekoč so se sprli med seboj volk, lisica, maček in zajec. Sporazumeti se zlepa niso mogli, zato so poklicali medveda, naj reši njihov spor.

Medved jih vpraša:

»Zakaj ste se sprli?«

»Pogovarjali smo se, za koliko ukanci ve kdo izmed nas, in sicer za take ukane, s katerimi se v nevarnosti lahko rešimo — in sprli smo se.«

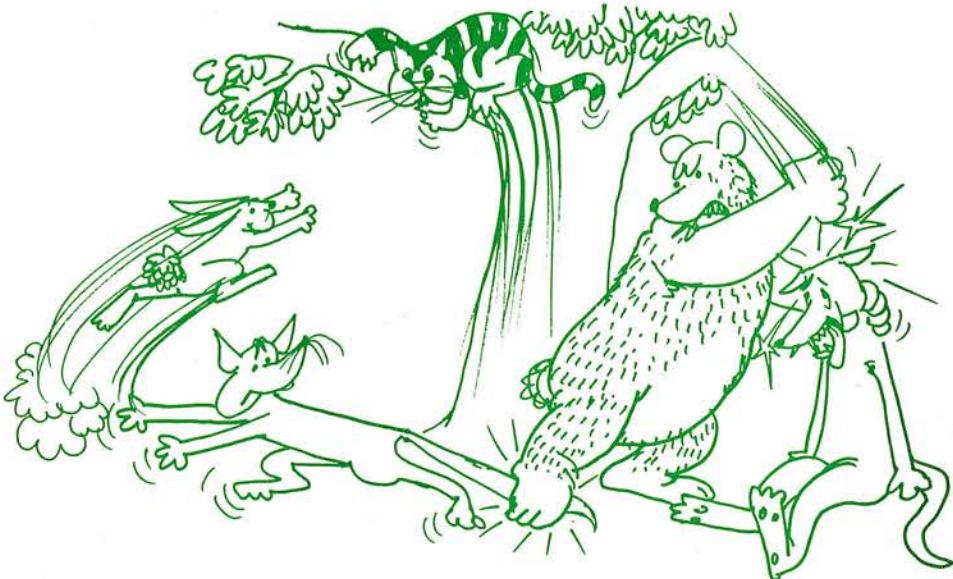
»Dobro,« pravi medved. »Najprej volk, stari stric. Za katere ukane veš?«

Ilustr. Klavdij Palčič

Ksenija Prunkova

Škorčki so norčki

da bi se prepričal, kako se znajo rešiti s svojimi ukanami. Da bi ga prestrašil, je planil na volka, ga zgrabil s šapami s tako silo, da je volk na pol mrtev padel po tleh.

Ko vidi lisico, kaj se je zgodilo z volkom, se naglo obrne, da bi zbežala, toda medved jo je že popadel za rep — zato še dandanašnji nosi na repu belkasto liso.

Le zajcu je uspelo, da se reši z urnimi nogami. In maček, ne boli len, spleza na bližnje drevo in pravi:

»Volk, ki ve za sto ukan, je bil ujet, lisica s tisoč ukanami ima oskuljen rep, zajec vedno najde čas, da zbeži. Jaz pa, ki vem za samo eno ukano, lepo sedim v krošnji, kjer se lahko smejem vsem ukanam na svetu.«

Tina Lazar-Nagode

Petelinčka

Dva brhka petelinčka ponosno kikirikata, se svojim zalim putkam priliznjeno dobrikata. Visoki plot ob koči oba kokota loči; podjetnejši od njiju pogumno ga preskoči. Sosedov kikiriček

ob tem se razjezi, togoten, ljubosumen nasproti mu hiti. Oba hudo vznemirjena široko našopirjena, se ravata srdita junaka ognjevita. Ko mine ravasti pretep, greben krvav je, spuljen rep, peruti razcefrane, na vratu hude rane. Tako poražena oba povzpneta se na kup gnoja; med njima spet visoki plot, doma — vsak svoj gospod.

»Vem za sto ukan,« odgovori volk.
»In ti?« vpraša medved lisico.
»Vem za tisoč ukan.
»In za koliko ukan veš ti?« vpraša medved zajca.
»Jaz imam samo hitre noge,« odgovori zajec.
Naposled medved vpraša mačka:
»Ali ti veš za mnogo ukan?
»Samo da eno edino,« odgovori maček.
Zdaj medved na ves glas zarjove,

BANANE

V daljni Afriki prebiva opica srebrnosiva.

Vsako jutro zgodaj vstane in obirat gre banane.

Nekaj jih za zajtrk zmelje, druge v pristanišče pelje.

Ko prispe do bele ladje, ki prevaža južno sadje, brž povpraša kapitana, ali ve, kje je Ljubljana.

Ko dobi pošten odgovor, izroči mu sladki tovor

in še spremni list sestavi v lepi opičji pisavi.

Ladja iz dežele tuje čez velika morja pluje, tedne traja, da obišče spet domače pristanišče.

Zdaj zabojev cela reka izpod palube priteka, naložijo jih na vlake, na velike tovornjake in kolona se odmaja v majhne in velike kraje.

Velik koš, s pisavo znano, pa namenjen je v Ljubljano.

JURIJ na košari piše in številka naše hiše.

Zdaj je konec druge hrane: jesti moramo banane!

Jemo sveže in pečene,
kuhane in prekajene
in da spraznimo košaro,
naredimo še obaro.

Že smo siti kakor bobni,
polni luni smo podobni
in banan si ne želimo
jesti več pred drugo zimo.

Zdaj darilo znanki mali
v Afriko bomo poslali.

Kaj poreče, ko zagleda
poln hladilnik sladoleda?

Če ga v tednu dni pospravi,
naj takoj nam brzojavi
in potem za pasje dni
tri zaboje še dobi.

Kos je ravnokar odpel svoj jutranji pozdrav vzhajajočemu soncu, ko je mimo cvetoče češnje, na kateri je sedel, švignila lastovka in sedla na vejo. Kos se je vesel zdrznil:

»Oh, vrnile so se! Sedaj sem pa prepričan, da je konec zimskih težav.«

»Dobro jutro, lastovka! Dobrodošla! Vesel sem najinega svodenja! Kaj si že na delu? Odpočij se vendar po dolgem potovanju pa mi prioveduj o vsem, kar si doživel. Saj lani sva si bila dobra prijatelja, se še spominjaš?«

»Seveda se spominjam, saj sem imela tu v bližini svoj domek. Tamle pod streho one bele hiše. Pa ga ne najdem več. Morda ga je odnesel zimski vihar ali so ga uničili hudobni dečki. Sedaj moram misliti na novega. Seveda, zima je bila huda in dolga, gnezdece pa je bilo brez varstva. Lani so v njem prezimovali vrabčki in ko sem se vrnila, ga je bilo treba očistiti. Letos pa. Oh, koliko bo dela! Kar takoj moram pričeti!«

»Saj imaš še mnogo časa,« ji je odgovoril kos. »Le še malo posedi in povej, kako in kje si letovala!«

»V Afriki, kot vse moje sorodnice. Vse lastovke, rojene v Evropi ali Aziji, prezimimo v Južni Afriki. Za mno-ge od nas je to pravo doživetje.«

»Toda, nedvomno, med potjo tudi počivate,« je omenil kos, ki jo je poslušal z velikim zanimanjem.

»Gotovo,« je odgovorila lastovka. »Pot je silno dolga, zares dolga in utrudljiva. Marsikatera omaga, tudi umre, da ne omenim pasti, ki nam jih nastavlja. Biti moraš pač krepak, da vzdržiš tako daljavo.«

»Ali niste nikoli zašle ali zgrešile smer?«, je vprašal kos.

»Nikoli! Me dobro poznamo pokrajine, vasi, mesta, reke, jezera, gore in ne moremo zgrešiti poti.«

»Kaj pa meje?«, je bil radoveden kos.

»To vprašanje pa je smešno,« je vzkliknila lastovka. »Za nas ni mej ne carinikov in ker me vse govorimo isti jezik, se lahko pohvalimo, da smo ustvarile, prej kot ljudje, skupno tržišče. Za hude dni pa imamo malo trž v Afriki.«

In lastovka je odletela na delo, da si zgradi nov domek.

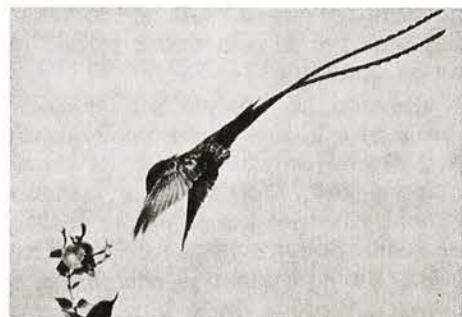
ZANIMIVOSTI

Miro P.

KOLIBRIJI

Ti prekrasni, v vseh barvnih odtenkih pisani ptički, ki so najmanjši v ptičjem svetu, živijo zlasti v Braziliji. Malo večji so od čmrlja in venomer cvrče okoli cvetočih rastlin, letajo od sveta do sveta, srkajo cvetni med in love drobcene žuželke. S svojimi tankimi, cevastimi kljunčki tudi oprasujojo cvetice, tako kot čebele. Znanih je okrog 300 vrst kolibrijev. Vsi so zelo majhni in nežni. Najmanjši med njimi tehta le dva grama. Zelo so podobni metuljem, saj opravljajo isti posel in zlasti skrbijo za raznašanje cvetnega prahu kaktej.

Kolibriji letajo zelo spretno v vseh smereh in pri tem celo 70 krat zamahnejo s krili v eni sami sekundi. Kolibri si splete gnezdo iz bilk in raznih mehkih niti. Ko je gnezdo narejeno in pripeto na vejico, je le malo večje od orebove lupine, jajčeca v njem pa so velika kakor grah.

Vojan Arhar

ZVEZDE VELIKANKE

Začetek in konec življenja na Zemlji je odvisen od Sonca, ki ji daje svetlobo in toploto.

Sonce je za naš planet najblížja žareča zvezda, oddaljena samo 150 milijonov kilometrov in tako velika, da bi vanjo lahko natresli skoraj poldrugi milijon zemeljskih krogel.

Čeprav izgubi Sonce zaradi izžarevanja

na svoji teži vsako sekundo 4 milijone ton, ne da bi se mu to v 100.000 letih količaj pozna, še zdaleč ni največja zvezda v Rimski cesti, kaj šele v vsem vesmirju. Marsikatera — navidezno komaj opazna — zvezdica, ki jo od nas ločijo strahotne razdalje, je dejansko tako ogromna, da je Sonce proti njej pravi pritlikavec.

Starodavni prijatelj morjeplovec, zvezda

Severnica v Malem vozlu ima enajstkrat večji premer kakor Sonce in je osemstokrat svetlejša. Ker pa potrebuje svetloba do nje polnih 300 let, jo vidimo le kot zvezdo druge velikosti.

Tudi v ozvezdu Velikega voza, ki je sestavljen iz sedmih zvezd, so razen ene (Megrea) vse ostale večje in svetlejše od Sonca.

Najbolj znane zvezde velikanke pa so: Arktur, Aldebran, Betelgeza, Antares in Epsilon Aurigae. Sonce je v primeri z njimi — posebno pa še v primerjavi z zadnjo — samo majhna brelča leščerba. Toda klub svoji brezmejni razsežnosti so tudi ti orjaki samo nepomembni praški v strahotnih globinah vesolja, ki nima ne začetka ne konca.

Neža Maurer

Ilustr. Klavdij Palčič

METULJČEK

Na majhen, zelen griček pelja ozka, bela steza.
Po stezi gre pisan metuljček — stopica, stopica, s krilci mahlja...
Zakaj ne zleti do vrha griča,
v vedrino neba?
Ne more.
Ta pisan metuljček
je moja ljubljena sestrica.

Miro P.

- je Bajkalsko jezero najglobje na svetu? Globoko je namreč 1741 merov.
- je domovina sončnice Perù?
- zgori diamat pri 900 stopinjah z modrim plamenom in da ne ostane nič pepela?
- je zvezda severnica 1000 krat svetlejša od sonca?
- je Mojzes jecljal?
- se diamant spremeni v grafit če zgori v brezzračnem prostoru?
- je v Tokiu trideset univerz?

Stana Vinšek

Kresnice, spet vaš mili svit
nas veseli ob Kresu,
žari v grmovju kot nakit,
mežika na drevesu.

Čez travnike v bleščeč obroč
ste v mraku se združile,
kot v toplo bi poletno noč
zarajale nam vile.

Kot živ, lesketajoči trak
se vijte nad stezice —
prepletajte kot zlat oblak
še sanje nam, kresnice!

Katera nam posodi luč?
Nocoj smo se zgubili
in hišni pozabili ključ —
pomagajte nam v sili!

Ne tamkaj, cesta vodi tod!
Zvrstite se pred nami,
da krenemo na pravo pot,
ki vodi k naši mami.

Doma smo! Toda belijo v noč
kamnite se stopnice.
Najlepša hvala za pomoč,
preljubke ve kresnice!

Ilustr. Magda Tavčar

POVEST O KRESNICAH

Črtomir Šinkovec

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

Morski konjíček

Kli-kli,
kli-klo —
morski konjíček
plava na dno,
z dna na čeri,
se Piki reži:
»Plavat ne znaš,
vodé se bojiš,
na skali kričiš,

če prst moker imaš.
A če res ni — križkraž —
potunkaj, hoj-hoj,
se v morje z meno
ta hip, ta hip
do polžev in školjk,
do morskih zvezd,
do alg in rib!«

Transportna letala bodočnosti

V SVETU
TEHNIKE

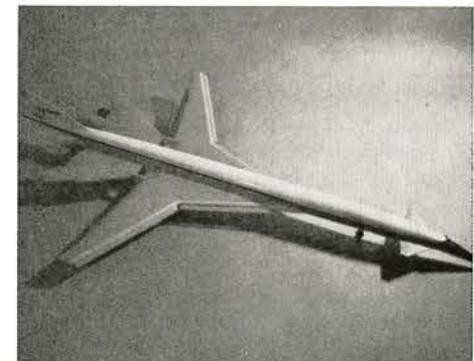
Prevoz po morju in železnici je postal počasen, zato bodo prevažala tovore orjaška letala, ki bodo premagovala zračne razdalje med celinami z nadzvočno hitrostjo. Tako bodo tako letala postala tekmaci železnic in ladij. Prevoz tovora z letali je že dolgo v veljavi, a sedaj gre za večje in pomembnejše zamisli. Strokovnjaki za prevoze že zahtevajo od graditeljev letal zračne ladje, ki bodo lahko sprejele do 100 in več ton tovora in ga kar hitro prepeljale iz ene celine na drugo. Zračne poti so namreč mnogo hitrejše in prav v tem je njih prednost.

Tako kot za gradnjo velikih tovornih ladij so uporabili izkušnje graditeljev potniških ladij, tudi v letalstvu načrtujejo transportna letala na izkušnjah graditeljev potniških letal. že vsi veste, da letijo danes ogromna letala, med katerimi je največje »jumbo jet« — Boeing 747, velikan, ki je doslej prekošil vse druge. To velikansko letalo je trenutno le potniško, vendar že načrtujejo njegovo transportno izvedbo. V tekmo za oblast na nebu je poseglo tudi rusko 4-motorno letalo Antonov 22, ki lahko prevaža 80 ton blaga s hitrostjo nad 750 kilometrov na uro. Omeniti moramo še načrtovanje novega letala Boeing SST, katerega model vidimo na sliki. To bo nadzvočno potniško letalo, ki bo tekmovalo z najnovejšim francosko-angleškim letalom Concorde in s Sovjetskim nadzvočnim letalom Tupolevjem in ga bodo izdelovali tudi v izvedbi za prevoz velikih tovorov. Vsa ta letala bodo velikani

v pravem pomenu besede, saj bo pri njih vse na super: hitrost, prostornost, teža, nosilnost in celo tudi varnost.

Pri transportnem letalu je tudi zelo važno, kako hitro natovorijo blago, zato so potrebne tudi primerne nakladalne naprave, posebna dvigala in dovoz, kar mora biti zelo praktično in gibljivo, da se lahko tovor po mili volji predstavlja od letala do letala.

Letalski blagovni promet je šele na začetku svoje zmagovalne poti. Da je to v resnici nova zelo pomembna panoga v prevozih, nam pove podatek, da je že sedaj nešteto zračnih poti, po katerih prevažajo tovore z letalo, pa čeprav to ni še najbolj gospodarno. Zračne »mostove« pa »postavljajo« tedaj, ko tovora ni mogoče prepeletati drugače kot po zračni poti.

Komar bahač

Skoz sončni žar
hiti komar
in govoril:
»Za hrano ni mi mar!
Skoz okno vedno najdem vhod
k človeku in prav tih ubod.
Nalokam se krvi.«
Tako stori.
»Božanska slast!«,
pijan kriči

in odleti
pa se zaplete
naravnost v past,
v srebrne mrežice, razpete
čez okno.
»Kdo sme?«
zavpije,
ko se zave.
A pajk mu vrat zavije
in mirno ga požre.

Hrček

Dečki - tepčki
so prišli
k turcu v polje,
čmrlj brenči;
a za turcem
kraj stezice,
kot banane
so oblice.
— Glejte, ptice!
— Kaj bi s pticam?
In s stezice
brž k oblicam.
— Pst, pst, tiše!

Kaj je tam?
Kdo jo briše
proti nam?
— To je hrček —
dahne Nace,
— glejte, smrček,
kremplje, tace. —
To je hrček,
to je hrček,
ki za zimo
nosi v hram
ščep krompirčka,
ščep korenjčka,
za prikuho repico,
za posladek
pa ugrizne
in obлизне
kolerabici bradd.

KVAKEC

Bila je majhna zelena žabica, klicali so jo za Kvakca. Toda, kolikor je bila majhna in neznatna, toliko je bila velika, pravzaprav napihnjena zaradi svoje domišljavosti. Kar nič jiji ni prijalo, da je iz dneva v dan čofotala po istem ribniku in se podila za drugimi žabami, svojimi vrstnicami. Kdo bi pa tudi dan za dnem preganjal dolgčas, se trapil z istimi žabjimi vsakdanjoščmi, ko pa je svet tako velik, pisan in kratkočasen. Tudi za žabe! Tako je torej Kvakcu nega dne vse skupaj presedalo od vrha glave prav do dolgih žabjih krovov, skočil je iz ribnika, svojega stalnega bivališča, objestno zakvalkal — kvak kvak kvak — in izzivalno zaregljal — rega rega rega! — Nato pa je vzel pot pod noge, oziroma — kot se pravi v žabjem jeziku — »pot pod krake« in odskakljal po širnem svetu.

»Res, najslabše je doma« je zakvalkal Kvakec in spešil svoje skoke, kar se je dalo.

Malo jo je Kvakec brisal po kopnem, več pa seveda po vodi. Se pravi, da je na svoji poti široma po svetu obredel prav vse mlake, ki jih je srečal, vse bajerje in vse ribnike. Vmes pa je venomer kvakal: »Res, najslabše je doma!« Toda veselja do potovanj, do potepanja ga je kaj hitro minilo. Sonce je žgallo z neba, da se je skoro kamenje topilo, in Kvakca je žejalno. Toda ni bi-

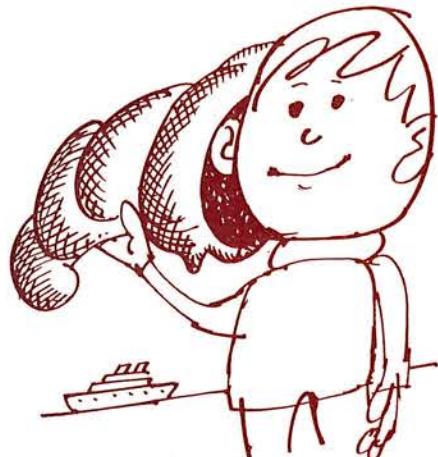
lo mlake na vsak korak, oziroma spet po žabje povedano» na vsak poskok«, da bi kvakec planil vanjo, se okopal in odjejal. Tako je bil proti večeru tistega dne, ko se je bil opravil po svetu, že na moč truden in naveličan. Pa tudi žabe, ki jih je srečaval na svojem potepanju, niso bile kaj vesele snidenja s Kvakcem in so kaj nenaklonjeno zaregljale vanj na vso moč, da se jih je kar ustrašil. Tako si je Kvakec, ko se je jelo večeriti, dokončno premislil, obrnil se je proti domačemu ribniku in vzel spet pot pod krake. Tokrat je še bolj spešil svoje poskoke in kaj kmalu je bil doma. Bil pa je tudi že skrajni čas. Z dimnika bližnje kmetije se je namreč pognala štorklja in toliko, da ni bilo po Kvakcu. Brž se je potopil na dno ribnika in hkrati vzdihnil: »Najbolje pa je res doma!«

Ludovika Kalan

MORJE POJE

Morje poje
v zlatih jutrih nagubanim čerem
in belim galebom.
Poje uspavanko
večernim zarjam
in svitu zelene mesečine.
Spremlja z mehkim žuborenjem
potujoče ladje
in se zgublja
v njihove srebrne vlečke.
Morje poje
pesem sivih tisočletij,
pesem neskočnosti.
V njej so odmevi daljnih obal,
mrzlih tišin ledenikov
in neznanih samotnih otokov
v tropskem soncu žarečih.
V njej je hrumenje
srda, razdejanja in smrti

Ilustr. Bine Rogelj

ter prekipevajoči zanos zmage
nad tekmečem,
ki od vekov in brez pokoja
križari
čez sinje oceane.

Fran Roš

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

JANKO IN BRANKO

Poznate Janka, poznate Branka?
To brata sta dvojčka in neločljiva.
Kjer Janko manjka, tudi ni Branka.
Oba sta vesela in ljubezniva.
Kdor rad ima Janka, pač tudi Branka
rad mora imeti, a včasih zamenja
lahko kdo Janka za bratca Branka,
ker vsak brez posebnega je znamenja.
Prav dobro pa Janka in tudi Branka
poznaajo mamica, sestra in očka,
čeprav med Jankom in bratcem Brankom
nobenega večjega ni razločka.
Je priden Janko in priden je Branko,
seveda sta v šoli oba odličnjaka.
Rad hruške je Janko, a jabolka Branko.
Velika pa bosta oba korenjaka.

Tone Pavček

OSEL

Odražjal osel je na pot
ia, ia, ia.
Na dolgo pot
na strašno pot
je šel na kraj sveta.
In peš je šel samo naprej,
samo naprej zidal,
ni jedel, pil,
ni pil, počil,
ne jedel, pil ne spal.
Le kdaj pa kdaj in tu pa tam
otrokom kajpada
zaplesal sam

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

je svoj kakan,
zapel ia, ia.
A neki svetli sončni dan
zavil je v gozd teman
in do takrat
in do takrat
popotnik je neznan.
Zato naprošamo lepo,
kdor osla srečal bo
naj sporoči,
naj odhiti
takoj na milico!

Stana Vinšek

Škrjanček

MIRNO

Sonce kot za spanček komaj se zbu-di, ko vzle-ti škr-

janček in zažvrgo-li, ko vzleti škrjanček in zažvrgo-li.

Novo zarjo dneva
pesmica slavi,
pod nebo odmeva
vse pomladne dni.

Ko na polje sije
prvi zlat odsev,
bistro roso piye
in škrjančkov spev.

MIRO KOKOL

ZAPOJMO VESELO

SLIKE IZ NARAVE

Vlado Firm
Riše Ive Šubic

KRT

Črno modri baržunasti samotar, krt, ki ne ljubi svetlobe. Travniki in vrtovi so njegov svet, travniki, posejani s hribčki sveže zemlje. Postal je naš redki gost. Preganjali smo ga in skoraj pregnali. Na stavljene pasti so neusmiljeno grabile in njegov gradoceni kožušček je strojil krznar. Preganal ga je vrtnar, ker mu je ril zemljo in tako iz-

ruval tudi nekaj sadik. Ogreti pa so se veselili in množili, saj je vrtnar krta pregnal. Najlepše mu je, kadar je pol metra globoko pod zemljo v svojem gnezdu, kjer je vse čisto in postlano z listjem, z mehkim mahom in koreninami. Tam pozabi na svetlobo in nehvaležni svet.

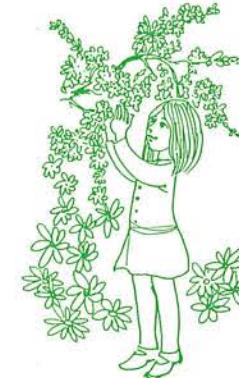
Meta Rainer: Ilustr. Klavdij Palčič

M A J A

Maja rada bi cvetic,
v loko teče vročih lic.

Sreča jo prelepi Maj,
Maja prosi: »Cvetja daj!«

»Kaj bi cvetni ti poklon?
Sama cvet si!« reče on.

NEVARNA ZGODBICA

Nikar ne mislite, da se šalim. Vse, kar bom povedal, je resnica. V našem predmestju je včasih za take dečke, kot sem jaz, tako, da ti vstanejo lasje pokonci. Poslušajte! Včeraj sta šla moj očka in mama delat in jaz sem kot ponavadi vzel kolo in se napotil k Sv. Barbari. Prišel sem do vrha in se spustil navzdol. Vozil sem dvajset na uro, ko zagledam pred sabo tovornjak, ki se spušča navzdol. Zaviram, zaviram, a vseeno na koncu toliko zadenem vanj, da sva bila v hipu kolo na eni strani, v zidu, jaz pa na drugi na tleh. Bil sem ves popraskan in raztrgan, kolo pa skoraj celo. Malo sem ga obriral in popravil ter se odpeljal dalje.

Naenkrat zagledam na koncu ulice gručo fantov, ki so čakali, da me ustavijo in mi vzamejo kolo. To so enkrat že hoteli narediti, a sem jim ušel. Zdaj so se spet režali in se veselili mojega preplašenega obraza. Misili so, da bom od strahu vozil počasi. Nalač sem malo pred njimi močno pritisnil in pospešil. Kakor puščica sem švignil mimo. Stekli so za menoj, eni po desnem, eni po levem pločniku, trije pa za menoj. Naenkrat sem zavil v stransko ulico. Tega niso pričakovali in v diru so se zaleteli skupaj in se začeli tepsti. Ko pa so opazili, da sem spet pripeljal po ulici mimo njih na prejšnjo cesto, so se pognali za mano. Tekli so, kot bi tekmovali na stadionu, in vsi ljudje so nas gledali, zato sem ponosno drvel naprej kot kakšen Eddy Merckx. Bil sem že daleč pred njimi, ko zaslišim, kako je počilo. Razpletela se mi je zračnica, a ko sem to ugotovil, sem bil že v ležečem položaju na nekem vrtu.

ŠOLARJI PIŠEJO

Vrt je bil zapuščen in tam so bile ogledane kosti, ki jih je verjetno pustil kak pes. Smrdelo je in videl sem jamo z odpadki. Zemljišče je bilo podobno smetišču. Hotel sem pobrati polomljeno kolo, a že sem videl, kako so oni divjaki tekli proti meni. Ustrašil sem se, da me bodo pretepli, zato sem začel bežati v drugo smer. Ko pa sem preskočil zidek, sem zagledal drugo skupino fantov. Takrat sem se spustil po polju in dirjal čez njivo, kjer so sadili krompir. Vpili so name, a ko sem pogledal nazaj, sem opazil, da sta se obe skupini upehali.

Počasi sem se v ovinku začel vračati proti vrtu, kjer sem pustil kolo. A nesreča! Tretja skupina me je čakala prav tam. Nisem imel več moči, da bi jo popihal. Tako so me pretepli in mi še zbrcali kolo. Se zdaj se na njem pozna ta dogodivščina. Vse je razpraskano. Jaz pa sem že cel in brez praske. Sedaj pa se tam okrog ne upam več voziti.

Davorin Babič
1.a r. sr. š. »Sv. Ciril in Metod«
SV. IVAN

SPRAVA S PRIJATELJICO

Moja najljubša prijateljica se imenuje Tanja Gregor. Je srednje postave in ima zeleno oči. Doma je iz Bazovice in spoznali sva se v koloniji.

V zavodu smo se nekoč igrali na dame, gospode in tetke. Tanja je bila gospod, jaz pa dama. Igra je pa tako: na strani dam mora biti ena odveč, na strani gospodov pa eden manj. Gospodje se priklanjajo damam. Če dame hočejo gospoda, se mu priklanjajo, če ne, pa je obratno. Tista dama, ki ostane brez gospoda, postane tetka in mora izvršiti razne kazni.

Tanja se mi je vedno prišla priklanjati, le tedaj ne, ker sem jo pri večerji udarila z nogo. Na koncu igre sem postala tetka. Od Tanje sem dobila najbolj boleče kazni, zato sem se ujezila.

Tri dni sem kuhalo jezo. Potem pa sem jo vprašala, če je še jezna, in odgovorila mi je pritrdilno. V prostem času in med učno uro je z menoj spregovorila le nekaj besed, ko pa sva šli spati, sva bili spet prijateljici.

Zelo vesela sem bila, ko sem spet spregovorila in se pobotala z najljubšo prijateljico.

Silvana Starez
1. a r. sr. š. »Sv. Ciril in Metod«
SV. IVAN

MOJA ŽALOST

Žalosten sem, ker v družini nimamo toliko denarja, da bi si privočili kaj več. Oče dela v ladjedelnici, mama pa v neki trgovini za prodajalko. Tudi tako dobivata skupaj malo denarja. Treba je plačevati po hištvo, elektriko, plin in hrano. Zato sem žalosten, ker ni večjega izobilja. Žalosten sem tudi, ker vse popoldne ostajam doma in se nimam s kom igrati, ker nimam ne brata ne sestre. Zelo rad bi imel enega brata ali sestrico, toda moje želje se ne bodo nikdar več uresničile. Kadar dobim v šoli slabo oceno, žalim svojo mamo in tako postanem še jaz žalosten. Zelo rad bi jo razveselil, a ne vem kako.

Jezen pa postanem tedaj, kadar me v šoli sprašajo vsi naenkrat. Pripravil sem se v italijanščini, a tudi profesorica slovenščine, profesor nemščine in profesorica prirodopisca so me izprašali, vsi istega dne. In ker nisem bil pripravljen, sem dobil slabeocene.

Sedaj pišem šolsko nalogo iz slovenščine in sem žalosten, ker vem, da ne bom dobil lepe ocene. Zelo rad bi svoji mami pokazal devetico ali desetico. Tedaj bi bil zelo vesel.

Bojan Vascotto
1. a r. sr. š. »Sv. Ciril in Metod«
SV. IVAN

SAMO MAJHNA ŽIVALCA SEM...

Sem pes. Preživiljam svoja mlada leta v neki družini. Imenujejo me Dick. Imam zelo prijaznega gospodarja. Kadar pride z dela, me spusti na svobodo. Čez nekaj časa me spet pokliče. Ponoči moram stražiti, da ne pridejo tatovi.

Zjutraj ob pol petih hodi gospodar na delo, ob pol sedmih vstajajo gospodinja in njena dva otroka. Starejši hodi na delo, mlajši pa v šolo. Tako ostanem sam z gospodinjo. Večkrat pa gre tudi ona na delo. Gospodar ima tudi mačko. Ta ne zna druga gaka kakor spati in jesti. Mačka je zelo hudobna. Nekega dne se je začela norčevati iz mojega repa, povrh mi je še opraskala nos. Od tedaj sem zelo hud nanjo. Večkrat sem se sprl z drugimi psi. Nekega dne sva se prijatelj in jaz sprla. Največ udarcev sem dobil jaz. Sedaj nisva več prijatelja, ker me je do krvi ugriznil.

Gospodarjeva hiša je v Barkovljah.
Silvana Starez
I.r. sr. š. »Sv. Ciril in Metod«
SV. IVAN

MOJA BABICA

Ceprav je moja babica že stara, se zelo dobro počutim v njeni družbi. Je zelo visoka, tako visoka, da ne bi mogla priti v naš razred, ker so šolska vrata prenizka.

Večkrat se pogovarjam z njo. Pripravuje mi, kako je bilo v starih časih. Večkrat pride k nam. Moja babica ne pusti, da grem v njeni sobo, ker se boii, da padem. V sobi ima mnogo slik iz svoje mladosti. Zelo rada jo sprašujem, kako so živeli otroci, ko je bila majhna. Odgovorila mi je, da so bili včasih otroci bolj pridni in ubogljivejši. Danes so vsi preveč razvajeni.

Livija Korošec
3. r. KOROŠCI

SVETI JOŽEF

Jožef je dober. Bil je Jezusov rednik. Rad je delal. Jezusa je imel rad. Tudi Mario je imel rad. Jožef je delal za mizarja. Jezusa in Mario je peljal na osličku.

Damijana Kolarich
1. r. KOROŠCI

ZAJEC

Moj dedek ima dvanajst zajčkov. Jaz jih večkrat opazujem. Zajec ima dolga ušesa in velike oči. Dlaka je mehka. Repek je kratek. Zajec je bojavljiv.

Dora Viola
2. r. KOROŠCI

MEHANIK

Mehanik popravlja avte. Dela v delavnici. Ima mnogo vajencev in razno orodje. Mehanik je dober.

Irenica Crovatini
1. r. KOROŠCI

POTOČEK PRIPOVEDUJE

Včeraj sem bila v gozdu. Videla sem potoček. Začela sva se pogovarjati. Povedal mi je, kako se otroci z njim igrajo. Bil je vesel, ker sem ga prišla obiskat. Rekel je, da daje gozdarjem vodo. Nekoč so stare ženice v njem prale perilo. Tudi Livijina babica je prala v njem. A zdaj ne pere več, ker je voda preveč umazana. Umazana je, ker ljudje mečejo vanjo odpadke. Če ne bi ljudje metali odpadkov v potoček, bi stare ženice še prale v njem perilo.

Pripravoval mi je tudi, da je neko jutro videl dve majhni srnici, ki sta k njemu prišli pit.

Potoček teče po dolinah in si dela svojo pot. Vanj se izlivajo drugi potočki, zato se vedno bolj veča in postane reka. Do dolgi poti se izlije v morje in tako konča svojo zanimivo potovanje.

Leonora Crovatini
4. r. KOROŠCI

NEDOLŽNE NERODE

Jej, kakšne nerode smo! Ko smo se po prej prerivali okrog katedra, je nekdo prevrnil vazico s cveticami. Naenkrat je začela curljati voda na tla. Učiteljica je hitro odmaknila vse, kar bi se utegnilo zmočiti.

Nihče ni prevrnil vazice! Vsi smo se pogledali in smo rekli: »Jaz ne!«

Zmočile so se listine, pravopis in ročna dela. Kadar se kaj takega zgodi, smo vši nedolžni.

Ingrid Zorn
2. r. PROSEK

KAKO SEM PREŽIVEL NEDELJO

V nedeljo je bilo vreme lepo, a hladno. Zjutraj sem bil pri maši za strežnika. Po maši pa sem šel igrat biljard. Igrali smo v župnišču. Ko sem prišel domov, sem pokosil. Potem sem šel na travnik pod našo hišo igrat tenis. Tenis sem igral s prijateljem Davorinom. Najprej je zmagal Davorin. Ugotovil sem, kako igra, in sem ga potem jaz premagal.

Dejan Danieli
2. r. PROSEK

PUSTNI VOZ

Na Prosek u se pripravljajo za pustno soto. Za pust pripravljajo Prosečani veliko kačo. Kačo bodo postavili na velik voz. Kača ima odprtlo žrelo in dva velika zoba. Kačo delajo pri Andreju. Večkrat hodim gledat, kako jo delajo. Med delom se može zelo zabavajo.

Ervin Košuta
2. r. PROSEK

SINIČKA

Vsako jutro prileti na moje okno sinička. Tudi danes je prišla sinička in je zapela. Njeno petje je zelo lepo. Kadar poje, se zbudim in jo poslušal.

Sinička mi ponavlja, da bo prav kmalu prišla pomlad.

Tamara Danieli
2. r. PROSEK

PRI TETI

Ko sem včeraj vstal, sem šel s Sandijem v vrtec. Tam smo se igrali celo jutro. Opoldne je šel Sandi domov, jaz pa sem šel na kosilo v šolo. Ko sem prišel domov, nam je očka rekel, da bomo šli v Barkovlje. Tam smo kopali in sejali. Delali smo do mraka. Potem smo šli obiskat tetovo. Pri teti smo pili kavo in gledali televizijo. Potem smo prišli domov, se umili in šli takoj spat.

Peter Micheli
2. r. PROSEK

KAKO SEM SE ZBUJALA

Včeraj zvečer mi je mama rekla, naj danes dolgo spim. Damir pa je vstal zgodaj in začel močno trkat po mojih vratih in sem se zbudila. Mislila sem, da ne bo več trkal, a ni bilo tako. Potem se je začela jokati Mirjana in Damir in več trkal po vratih. Mama je potem zaprla Mirjano v stranišče, a tam je jokala še bolj. Zato sem se popolnoma zbudila in vstala.

Tanja Starc
2. r. PROSEK

POMLAD

Pomlad je že. Zunaj je zelo lepo. Najraje hodim trgat rožice za mamo.

Danes sem šel z očetom in mamo na Općine. Pomagali smo teti in noni počistiti vrt. Tam je tudi dosti ptičkov. Bilo je zelo lepo.

Andrej Blason
2. r. PROSEK

MOJI POPOLDNEVI

Vsako popoldne hodim spat. Zbudim se ob petih in pol. Ko se zbudim, sem svež. Potem pijem kavo. Nato grem k umivalniku in si umijem obraz.

Spati je zelo lepo. Vsi radi spimo. Moja mamica ne spi dosti, ker dela.

Massimo Ceplea
2. r. PROSEK

KAJ DELAM

Moj oče napolnjuje steklenice z vinom. Jaz pišem naloge. Ko bom končal domačo naloge, se bom šel igrat. Zunaj je zelo lepo. Poklical bom bratranca in bova lovila metulje po travnikih.

V torek bomo šli v gledališče.

Marko Danieli
2. r. PROSEK

POMLADNI POŽARI

Spomladi je zelo lepo. Škoda, da nastajajo požari. Kjer je bil požar, je potem vse pusto. Včeraj sem večkrat slišal gasilce, ki so hiteli gasiti požare na Krasu. Tudi ponosni so gasili.

Martin Starc
2. r. PROSEK

V POMLADNEM ČASU

Sedaj smo v pomladnem času. Ta letni čas je zelo lep. Dnevi so dolgi in zrak je topel. V tem času že cvetijo mandeljni, hruške in breskve. Češnje so prvi pomladanski sad. Jaz sem že videl metuljčke, bele in rumene. Najraje bi bil ves dan zunaj in bi tekal po travnikih.

Aleksander Gruden
2. r. PROSEK

PRI BABICI

Moja mamica je šla v mesto in jaz sem šel k babici. Pri babici zelo rad pišem naloge. Kadar pridem k babici, je zelo zadovoljna. Pri babici se zelo rad igram.

Ko bom končal naloge, se bom igral. Danes je zelo lepo vreme in otroci se zelo radi igrajo na odprttem.

Peter Micheli
2. r. PROSEK

SINIČKA LEPO POJE

Danes je lepo vreme. Pred našo hišo je sinička. Sinička prepeva zelo lepo. Sinička ima sivočrno in belo glavico. Tudi siničke si pripravljajo gnezda. Jaz znam lepo pesem o tej ptički. Pesem o sinički sem se naučil v šoli.

Ervin Košuta
2. r. PROSEK

LEPA POMLAD

Pomlad je. Jaz sem že trgala zvončke, trobentice in vijolice. Zunaj je zmeraj lepo. V trgovinah imajo že velikonočna jajca. To pomeni, da se bliža Velika noč. Jaz sem vesela. Danes bom šla gledat morje.

Sonja Bucavelli
2. r. PROSEK

ROZE

Včeraj je mama kupila rože. Rože bo vsadila. Letos je mama kupila že mnogo rož. V četrtek je Alenka pomagala mami na vrtu in izgubila zlat prstan.

Tanja Starc
2. r. PROSEK

SPRIČEVALO

Včeraj sem dobila spričevalo. Redi so bili lepi. Upam, da bodo vedno taki. Oče in mama sta bila vesela in sta me poхvalila.

Ko je učiteljica delila spričevala, sem se bal, da bom imel grde rede. Jaz zelo rad hodim v šolo.

David Furlan
2. r. PROSEK

CRNA MUCA

Z mamo sem bila pri neki gospe. Tam je mama šivala. Medtem sem se jaz igrala na dvorišču in lovila muco. Muca je črna in ima zelene oči. Muca se me je bala. Zelo grdo me je gledala. Hotela me je opraskati, a jaz sem zbežala.

Tamara Danieli
2. r. PROSEK

NA OBISKU

Danes sem se odločila in šla obiskati učiteljico iz vrtca. Bila je zelo zadovoljna. Vprašala me je, če sem pridna v šoli. Pogledala je moje zvezke, kako pišem. Pohvalila me je. Pri njej sem bila celo uro. Rekla mi je, naj jo pridem še obiskati. Učiteljici je ime Marta. Imam jo zelo rada. Prihodnje leto bo morda učila mojega bratca.

Sonja Trobec
2. r. PROSEK

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Babica je bila v Trstu. Šla je k zobozdravniku. Tudi jaz sem že bil pri zobozdravniku. Zdravil mi je zob. Tudi plombiral mi ga je. Mojemu prijatelju Štefanu je zril mlečni zob. Vsi se bojimo zobozdravnika.

Korado Čuk
2. r. PROSEK

PUST

Pustni čas gre h koncu. že več dni hođo pustne šeme. Vreme je zelo lepo in primerno za pohajanje. Nekateri smo se že osemili v preteklih dneh, jutri pa se bomo prav vsi. Jaz se bom osemil v gospo. Mama mi bo posodila krilo. V Soščevi hiši bo tudi ples. Plesale bodo pustne šeme.

Dejan Danieli
2. r. PROSEK

KRAJI IN ZANIMIVOSTI NAŠE OBĆINE

V soboto nas je gospod učitelj peljal z avtom na kratek izlet po ozemlju dolinske občine.

Iz šole smo šli po strmi cesti, ki pelje iz Ricmanj proti Ključu. Ključ je križišče, ki povezuje Trst in Dolino. Na Ključu je steber, ki nas spominja na čase, ko je razsajala kuga. Dalje smo šli proti Borštu in videli Ricmanjski kamnolom, odkoder vozijo zmleti apnenec z žičnico v cementarno.

Prišli smo v Boršt in zavili na levo proti jezeru. Tam nam je gospod učitelj pokazal lapor, peščenjak in apnenec. Šli smo nato

preko Jezera po makadamski cesti proti Pesku. Ko smo dosegli do ceste Trst-Reka, smo na severni strani zagledali hrib Kokoš, ki je najvišji vrh Tržaškega ozemlja. Od Peska smo šli dalje v Gročano, kjer smo si ogledali novo pokopališče, namenjeno prebivalcem Peska in Gročane.

Najaz grede smo obiskali učence osnovne šole na Pesku in bili nekaj časa pri njih. S Peska smo prišli zopet na Jezero. Še prej nas je učitelj opozoril na vas Drago. Z Jezera smo se peljali proti Horvatom in po ozki cesti naprej proti Botaču. Pot je bila neverna, zato smo se odrekli obisku tega zaselka. Občudovali smo lepoto doline Glinščice in se vrnili v Zabrežec, kjer smo si ogledali razvaline Mohovega gradu. Tudi tam smo občudovali dolino, po kateri teče Glinščica, in staro cerkev na Pečeh. Ko smo prišli v Boljunec, smo si ogledali dva kamnoloma, rimske vodovod in velike sklade. Tam smo videli tudi veliko tovarno motorjev, kjer dela tudi moj očka.

Iz Boljunca smo šli proti Krogljam in Dolini. Kroglje so majhna vasica pod hribom, v Dolini pa je županstvo naše občine. Tu smo videli srednjo šolo »Simon Gregorčič«. Iz Doline smo šli po vijugasti cesti proti Prebenegu, kjer je meja med Italijo in Jugoslavijo. S Prebenega je lep razgled na Mačkovje, Osapsko dolino, Oreh, hranilnike naftovoda, Socerb in Socerbski grad. Ko smo se vračali proti šoli, smo se spet vrnili v Dolino, šli mimo hranilnikov čez most nad Glinščico, mimo Krmenke, Lakočica, Domja, Polja pri Domju in Loga ter se vrnili v šolo.

Tanja Kuret
3. r. RICMANJE

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Mojemu bratu in meni ugaja nogomet. Oče nama je dal tri droge. Dva sva zapicila v zemljo, tretjega pa postavila za prečko. Ko je ogrodje stalo, sva zadaj postavila mrežo. Vsak dan, ko prideva iz šole, vzmava žogo in začneva igrati.

Ko začnem, mi ne gre prav dobro, a ko si ugrejem mišice, že bolje igram.

Karel Živec
3. r. SV. IVAN

Moj najljubši šport je košarka. Igram v ekipo Bora in hodim na treninge na Stadion Prvi maj. Treniram že drugo leto. Trening imamo dvakrat, ali tudi trikrat v tednu. Ko smo se pred kratkim na Greti udeležili festivala v minibasketu, smo odigrali precej tekem. Eno srečanje smo zmagali, vse druge pa izgubili, zato smo zasedli enajsto mesto. 12. aprila je bila podelitev kolajin.

Vsak dan pregledam Primorski dnevnik in iščem, če kaj piše o nas. Ko smo nekoč igrali in zmagali proti Bregu, sem nekega

dečka prijet za prst, zato me je trener za nekaj časa izključil iz igre. Ker smo dvakrat zmagali, sem zelo zadovoljen. Pri vsaki tekmi želim, da bi se dobro izkazal.

Kajetan Kravos
3. r. SV. IVAN

Športi, ki mi ugajajo, so: smučanje, plavanje, kolesarstvo, a najbolj mi ugaja televadba.

Poleg šolske ure televadbe, hodim dva krat na teden na Stadion Prvi maj. V začetku leta sta bili dve skupini, ker nas je bilo preveč, nas je učitelj razdelil v tri skupine. Zelo sem bil vesel, ker me je dal v tretjo skupino, ker so tam vaje težje in meni to uga.

Telovadba in drugi športi so koristni za telesno vzgojo, zato bi se morali toliko bolj zanimati za šport. K telovadbi hodim sam, le kakšenkrat me spremljata mama in brat.

Sergij Ze'tn
3. r. SV. IVAN

Hodim zelo rad k telovadbi. Učitelj me ima zelo rad, ker ga ubogam in tiho poslušam, ko razlagam. Najbolj mi ugaja blazina. Skačemo gor in dol. Tudi igre so mi všeč, posebno košarka. Ko pridem domov, sem ves izmučen.

Škoda, da imamo telovadbo samo dvakrat na teden.

Peter de Walderstein
3. r. SV. IVAN

MOJ DEDEK

Dedkov rojstni kraj je Veliki Repen. Rojen je 29. junija 1904. leta. Poleti hodi past krave in kosit travo na naše travnike in tako pripravlja krmo za zimo. Ko prihajam k njemu, me sprašuje, kaj dela mama. Množekrat hodim z njim na pašo. Vstaja zjutraj ob šestih in nosi mleko v zbiralnico.

Popoldne me pride klicat, naj grem z njim na polje ali v gozd drva žagat. Večkrat gre tudi v gostilno, zato se babica jezi in mu pravi, naj gre raje krave krmit.

Za prvi april sem ga potegnil. Rekel sem mu, da se je krava odvezala in zbežala na trg. Dede je takoj tekel v hlev, tam pa je zagledal privezano kravo. Upam, da bo še dolgo živel, ker ga imam zelo rad.

Fabij Ravbar
3. r. REPENTABOR

MOJ MAČEK

Imam mačka, ki je velik potepuh. Ima me rad, ker mu dajem mleka. Ima črn in bel kožušček. Včasih je tako umazan, da se ne ve, ali je bel ali siv.

Nekoč je bil zelo bolan, da ga je mama hotela oddati, a jaz nisem pustil. Ko pride domov, me lepo pozdravi s svojim mijavim, mijav in mi skoči v naročje.

Miran Čotar
3. r. L. RANDACCIO - GORICA

SRNICI

Lani poleti je moj dedek škropil trte v vinogradu nedaleč od Ricmanj. Nenadoma je prav pod trto zagledal dve mali, komaj en dan stari srni. Bili sta sestradi. Verjetno se je materi srni kaj hudega pripetilo in jima ni mogla več pomagati. Zato ju je moj ded previdno položil v vrečo in prinesel domov. Očka me je poklical, naj pridem pogledat, kaj je ded našel v vinogradu. Ko sem ju zagledala, mi je srce kar poskočilo od veselja.

Oče me je nemudoma poslal v trgovino po mleko in dudo. Potem je napolnil stekleničko z mlekom in se jima počasi in previdno približal. Ena srnica je popila vso stekleničko mleka, druga pa ga je trmasto odklanjala. To se je ponovilo vsakokrat, kadar ju je očka pital z mlekom. Prva srnica je postajala vesela in živahna, druga pa ni marala in ni marala jesti, kljub temu, da se je oče zelo trudil, da bi popila vsaj par kapljic mleka.

Potem si je srni prišel ogledat lovski čuvaj. Svetoval nam je, kako naj srni hrani. Kljub vsej negi je šibkejša srnica poginila. Zato je oče sklenil oddati preživelovo srnico strokovnjakom v Bazovico, kjer vzrejajo mlade srnice sirote. Ko korastejo, jih izpustijo.

Ko so prišli ponjo, sem jokala. Čuvaj mi je rekel, da lahko pridem srnico obiskat, kadar hočem. Toda od takrat je nisem več videla. Verjetno me ne bi več poznała in meni bi bilo zelo težko pri srcu. Vseeno pa sem razumela, da je za srnico bolje, da smo jo oddali, ker bi pri nas kljub vsej negi verjetno poginila.

Lorena Vatovac
4. r. RICMANJE

MOJA ROJSTNA VAS

Moja rojstna vas je Gročana. V Gročani je 115 prebivalcev. Leži na jugovzhodni strani hriba Kokoš. V vas pelje lepa asfaltirana cesta, ki se odcepiti od glavne na Pesku. Naša vas spada v dolinsko občino, kakor druge okoliške vasi: Pesek, Draga, Boča in Jezero.

Nekateri vaščani se bavijo s poljedeljstvom in živinorejo, ostali pa hodijo na delo in v službo v Trst. Ker pa je vas oddaljena od mesta približno 13 kilometrov in prihaja avtobus v vas samo dvakrat na dan, so si vaščani priskrbeli lastna vozila, s katerimi se vozijo po opravkih.

V vasi imamo gostilno, trgovino pa na Pesku. Do šole na Pesku moramo mi učenci dnevno prehoditi dober kilometr poti, ki v slabem vremenu ni prav nič prijetna.

Ker leži vas tik ob državnih meji in je precej gozda in pašnikov onstran meje, kakor tudi hrib Veliko Gradišče, ki je pred vojno spadel k Gročani, je nad vasjo trikrat tedensko odprt dvolastniški mejni prehod samo za vaščane, da lahko obdelujejo svoja posestva onstran meje.

Pred vasjo se razprostira veliko rodovitno polje, kjer imajo vaščani lepo obdelane njive. Na njih sadijo krompir, koruzo, korenje, zelje, repo in še marsikaj drugega za hrano ljudem in krmo živni. Vaščani smo zelo ponosni na ta predel ozemlja, ki ni prav nič podoben kraškemu svetu.

Na drugi strani vasi pa se širi kraška gmajna. Naprej od te pa se dviga najvišji vrh na Tržaškem in sicer hrib Kokoš, ki je visok 672 metrov.

Prav dobro se počutim v svoji vasi, ker je oddaljena od mestnega vrveža in odmaknjena od prometnih cest. Bogdan Ražem

5. r. PESEK

MOJA MUCKA

Imam muco, ki je precej nagajiva in požrešna. Rada lovi miške in celo krte. Pri kosilu se mi pridruži, dvigne tačko na moje koleno, me požgačka in zamijavka. Začne vse više dvigati smrček, dokler ji ne dam košček mesa. Kot pri kosilu, se isto dogaja tudi pri večerji.

Vsek večer, kadar pišem nalogo, se mi spravi v naročje na moje mehko krilce, mirno zapre očke in sladko zadremlje. Nekaj časa jo že trpim, potem jo zapodim.

Moja mucka, ki se imenuje Miki-mau, se zdaj nič več ne potepa po vasi, ampak mirno prede v kotu, ker pričakuje mladiče. Radovedna sem, kakšni bodo.

Zelo rada imam svojo muco, še bolj pa bom vzljubila njene mladiče.

Vlasta Racman
2. r. PESEK

MOJ DEDEK

Minilo je 18 mesecev, odkar je umrl moj dedek. Jaz se ga prav dobro spominjam, kakšen je bil. Bil je visoke in vitke postave. Rodil se je v Gročani pred 76. leti. Jaz sem ga imel zelo rad. Zadnja leta je bil bolan in jaz sem mu z veseljem kaj pomagal. Mnogo ur sem prebil v njegovi družbi. Pripovedoval mi je smešne in žalostne dogodivščine. Še danes imam sanke, ki mi jih je dedek naredil. Skupaj sva naredila košarico za sadje, majhen voziček, lepo izrezljane palice in druge reči. Kadarkarabim te reči, se ga vedno spominjam.

Dario Racman
4. r. PESEK

IZLET DO KRNSKEGA JEZERA

Nekega nedeljskega popoldneva smo se odpravili na izlet h Krnskemu jezeru. Z avtom smo se peljali do koče v Lepeni. Bil je krasen dan in ko smo pustili avto, smo se takoj podali na pot. Steza je bila strma, a smo vendarle prišli do jezera. Tam sem videl mnogo rib, da sem jih lahko prijel z roko. Nasilit sem jih s kruhom. Ko smo tam sedeli ob jezeru, je šla mimo nas velika čreda črnih in belih ovac.

Ko smo se vračali, nas je dohvala huda nevihta. Poleg tega smo še zgrešili pot in tako smo prišli k avtu vsi mokri. Ko smo se vrnili domov, smo bili utrujeni, a vendar vsi veseli, da smo bili na tako lepem izletu.

Miran Čotar

POMLAD

Nekega jutra, ko sem se zbudil, sem v zraku čutil nekaj novega. Pogledal sem skozi okno in videl, da je narava oživila: prišla je pomlad.

Narava se je te dni zbudila iz zimskega spanja in se pokazala v vsej svoji lepcnosti. Že zgodaj zjutraj nas zbudi radostno čivkanje ptičev, ki se postopoma vračajo iz toplih krajev. Kamenje, ki se nam je pozimi zdelo tako sivo, se je sedaj spramnilo in je vse obraščeno z zelenjem. Pojona drevju je zbrstelo in nenadoma so drvesa postala vsa zelena. Čeprav se ponavlja vsako leto, je vedno znova nekaj lepega. To je kratek opis tistega velikega čudeža, ki mu pravimo pomlad.

Marino Ukman
4. r. PROSEK

VELIKA NOČ

Velika noč je prvi največji praznik v letu. Spominja nas na Jezusovo vstajenje. Pred oljčno nedeljo se tu pri nas začenja priprava oljčnih večic. Žene pripravljajo ojčne večice tako, da jih okrasijo s svetimi podobami ter jih na oljčno nedeljo gredo predvajat v Trst. S tem denarjem si potem za Veliko noč pripravijo razne potice in »ži-

vico«. V starih časih je bila ta navada bolj razširjena kot sedaj.

Za nas otroke je največje veselje, ko dobimo lepo velikonočno jajce. Za Veliko noč je tudi navada, da nosijo blagoslovit jedi.

Za Veliko noč voščimo vesele praznike staršem, znancem in prijateljem. Tudi jaz voščim vsem skupaj vesele praznike. S tem dajemo znamenje, da je Jezus že nas umrl na križu, da nam bo mir na zemlji.

Evelina Furlanich
4. r. PROSEK

PRVI MAJ

Jaz in moj očka sva šla v povorki. Videl sem zastave. Ljudje so vzklikali Slišal sem rodbo, tudi govorili so. Mojemu očku so dali časopise.

David Čok
1. r. KATINARA

Zjutraj smo bili v povorki v Trstu. V povorki sem videla mnogo zastav. V povorki je bilo mnogo ljudi. Nekateri so govorili v italijanščini, drugi v slovenščini. Ponoldne smo bili v Križu.

Elizabeta Ma'alan
2. r. KATINARA

POMLAD

Včeraj smo bili doma. Pomagala sem mami na vrtu. Bilo je lepo vreme. Malo sem se tudi igrala. Gledala sem tudi televizijo.

Tanja Gombac
1. r. KATINARA

Pomlad se prične 21. marca. K nam so se vrnile lastovice, travniki in drevje zelenijo. Okoli naše hiše letajo metulji in čebelje. Po njivah kmetje orjejo, sejejo in sadijo. Sonce toplo sije.

Igor Kakovič
2. r. KATINARA

KAKO POMAGAM OCETU

Včeraj sem bil z očkom na njivi. Očka je oral. Jaz sem čistil njivo. Ko sva končala delo, sva naložila oralo in kole na motorno vozilo. Šla sva domov. Vreme je bi'o lepo.

Igor Čok
2. r. KATINARA

NA IZLETU

Z očkom in mamo smo šli v Nabrežino. Bili smo z družbo. Vsi skupaj smo se ustavili na travniku pri kamnolomu. Šla sem s prijateljem na sprehod. Guido je našel lido, velik kamen. Tudi iaz sem našla kamne. So zelo lepi.

Ena Del Gobbo
1. r. KATINARA

VELIKA NOČ

Včeraj je bil prvi maj. Šla sem na izlet v Tolmin z mamico, očkom in bratcem. Potem smo šli še v Kobardin v Bovec. Igrali smo se na travniku in nabirali rožice. Ko smo se vračali, je očka kupil sladolod in smo bili vsi veseli.

Barbara Saksida
2. r. KATINARA

REŠITEV UGANK IZ 6. ŠTEVIKE

KRIŽANKA - *Vodoravno*: 1. Loka, 4. riba, 7. oda, 8. ki, 9. ep, 10. mir, 12. oto, 14. gol, 16. rog, 17. pav. 20. Ed. 21. SA, 22. ime, 24. kava, 25. osir. *Navpično*: 1. lov, 2. od, 3. kam, 4. RI, 5. beta, 6. APA, 8. Kropa, 11. Ig, 13. voda, 15. la, 16. rek, 18. Vis, 19. ter, 21. SA, 23. mi.

IZPOLNJEVALKA — 1. kradeži, 2. operet, 3. livarna, 4. plovila, 5. Aragon. V prvem in četrtem stolpcu dobiš imeni slovenskih rek: KOLPA in DRAVA.

REBUS — Rib(a) (b)ič je kol(o) (k)ače — Ribič je kolače.

REIŠTEV IZ 6. ŠTEVILKE SO POSLALI: Mauro Škabar, Marko Piščanc, Vilma Škabar, Majda Purič, Julijana Černuta, Anita Purič, Vesna Škabar, 4. r. REPENTABOR. Miran Čotar, Aleš Waltritsch, Igor Gomišček, Barbara Rustja, Igor Košuta, Anamarija Uršič, Miran Vižintin, 3., 4. in 5. r. UL. RANDACCIO - GORICA. Vesna Bajc, 4. r. ROJAN. Dejan Kozina, Florijan Žerjal, Marina Corsini, Helena Hlabjan, Majda Prašelj, 3. in 4. r. DOLINA. Tanja Kuret, 3. r. RICMANJE. Tanja Gombač, Barbara Saksida, Fabij Tuljak, 1. in 2. r. KATINARA. Sonja Škerlavaj, Valentina Vidali, 2. in 3. r. OPCINE. Andrej Pupis, 3. r. SESLJAN.

IZZREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Miran Čotar in Igor Gomišček, 3. in 4. r. UL. RANDACCIO - GORICA. Vilma Škabar, 4. r. REPENTABOR. Vesna Bajc, 4. r. ROJAN.

REIŠTEV IZ 7. ŠTEVILKE SO POSLALI: Marina Corsini, 3. r. DOLINA. Elena Del Gobbo, Tanja Gombač, David Čok, Fabij Tuljak, Igor Kakovič, Elizabeta Malalan, Barbara Saksida, 1. in 2. r. KATINARA. Tanja Kuret, 3. r. RICMANJE. Igor Purič, 2. r. REPENTABOR. Vesna Bajc, 4. r. ROJAN.

IZZREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Elena Del Gobbo in Elizabeta Malalan, 1. in 2. r. KATINARA. Marina Corsini, 3. r. DOLINA. Vesna Bajc, 4. r. ROJAN.

Dragi šolarji,

še nekaj dni in zapustili boste učilnice in šolske klopi. Za vas se bo pričel brezskrben čas počitnic, kopanja, izletov, sprehodov po gorah in veselja s sovrstniki v kolonijah. Po treh mesecih pa se boste v učilnicah spet srečali z zvezki in knjigami, in seveda tudi z novim GALEBOM, ki vam ob dvajsetletnici izhajanja pripravlja nekaj presenečenj, katerih se boste prav gotovo razveselili. Nasvidenje torej jeseni.

Uredništvo

CENA 150 LIR.